

ЛННБ України ім.В.Стефаника

00608049 (R)

Інтерцелція посла Бачинського і тов. з дня 23. червня 1908 р. в справі
конфіскації львівської прокуратурі.

Казка наших днів.

„Ти не можеш заснути, моє любе дитя?
Просиш казку кінчить, що почув ти за дня?
Хочеш вчути опять про царівну-красу
Заворожену в сон, — про водицю живу?
Про лицарів оттих, що боролись із злом
І до сонця палат йшли тернистим шляхом?
Та послухай! Сегодня иншу казку тобі
Я розкажу, що склалась у послідній добі,
Але слухай мене, мов входив бись у храм,
Тую казку, дитя, по вік вічні зятям.

*

*

*

„Жив раз нарід в ярмі, в поневірці катів,
Мов та квітка до сонця — він до волі тужив.
А як кривд вже його назбирало ся вщерть,
Вийшов местник з рабів і вбив ката на смерть.
Молод вбійник ще був, палкий умом, чутем,
Лиш би жити йому, лиш втішатись житем, —
Але висше життя, висше власних утіх
Ставив нарід він свій, ставив долю усіх.
І скували його і у тюрму ввели,
А з ним разом його стару маму замкли.
Одно слово сказать — і булаби вільна,
Але з сином терпіть захотіла сама,
Щоби в хвилях важких бути тамки при нїм,
Щоби тюрму йому вгріти серцем своїм.
І остала в тюрмі вірна мати стара,
А там сонця нї слід, а там пїтьма сира.
Але матерна груди так любовію горить,
Що від неї тюрма проясніла у мить.
І почув син крізь мур, через стїни тверді,
Що за ними бе серце непохитне в любові.
І сидять там вони серед темряви стїн
І ждуть суду собі стєра мама і син“...

*

*

— „А не можна розбити, — шепче нишком дитя, —
Тої тюрми, що в ній пропадає житя?“
— „О, не легке діло, — каже мама й зітха', —
Бо сторожить її зазра доля лиха,
Бо ту тюрму страшну будували віки,
Щоб звалити її треба років сотки.“
— „Так їй вічно стоять, — хмурно хлопець пита', —
І на волю, добро в них надії нема?“
— „О надія жис, доки нарід живий,
Доки в серци не згас луч любови сьвятій.
І настане той час і луч пожар здійме
І в пожарі сердець кращу долю скує;
І позбудеть ся раб невільничих оков,
І настане добро і не плисти ме кров“...

* * *

Тихо місяць зза хмар крізь віконце паде,
Ясне сьвітло своє на хлопятко кладе.
А там в тюрмі вохкій серед темряви стін,
Снують думи важкі стара мама і син.
І питають ся зір на блакиті небес:
Чи далекий той час, щоб їх нарід воскрес?
Чи принесе борба, чи принесе їх біль
Хоч крихітку добра для українських піль?

К. М.

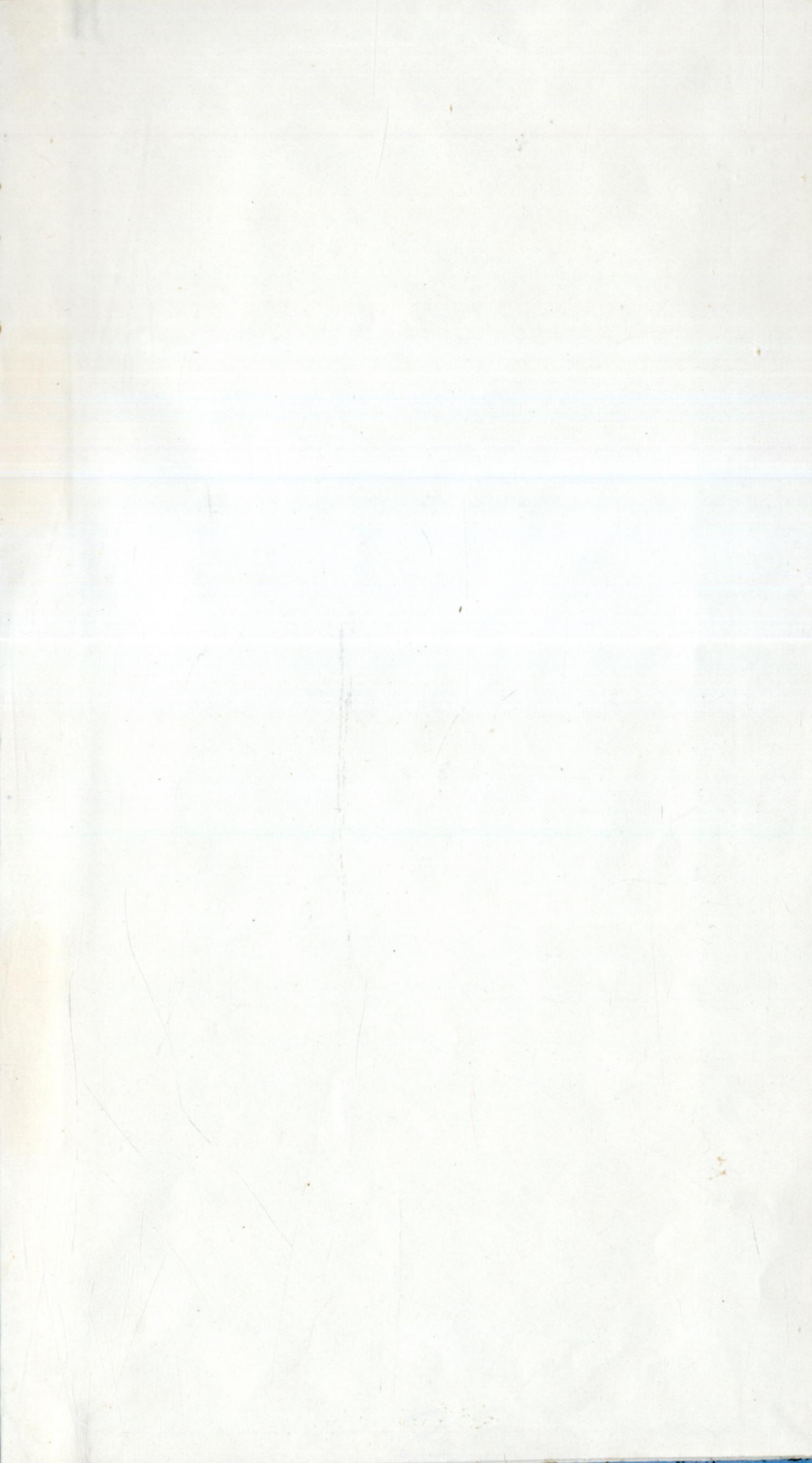
ЛВІВСЬКА БІБЛІОТЕКА
АН УРСР
№ И

Накладом Степана Барана.

Ціна 2 сот.

Львів 1908.

З друкарні Наукового Товариства імени Шевченка
під заглядом К. Беднарського.

2005

383844

M.36004

B 1.953